

CHAPTER 26

Anne

THE KISS

Bakit ba nandito ang babaeng ito? Sino ba ang nag-invite? Si Khristine? Will Tin hates me kung ipa-ban ko sa palace si Mandy?

"Ang weird talaga, tuwing tatawag ako, sa kakaunting French na alam ko, nalaman kong morgue ang sumasagot sa tawag ko." Nagsusumbong si Mandy kay Tin habang nasa kabilang side ang mga Knights at mukhang may kausap sa kanilang earpiece.

"Baka kasi dahil nasa mission sila kaya hindi dapat tawagan? Why do you keep calling Jonel?" I asked Mandy. If she can't get a hint, maybe she's not that smart after all.

Nagkatinginan si Khristine and Mandy then Mandy looks like guilty. "Hindi ko alam, pasensya naman. Nabuburyong ako sa bahay ni Archer."

"You have an option to go back to your country," I replied bluntly.

Naitikom ni Khristine at Mandy ang bibig nila.

"Okay ka lang, Anne?" Khristine asked after a while.

"Yeah, I'm chill. Why Tin?"

"Medyo masungit ka today," sagot naman ni Khristine. "Nagtalo ba kayo ni Alec?"

"I was actually in a good mood before I went back to the palace." *Bago ko nakita si Mandy.*

"Where's Elise?" I asked Mandy. "Hindi ba dapat siya ang kasama mo ngayon?"

"Kasama ni Ma'am Violet," matabang na sagot ni Mandy.

Tumango ako. Ayaw ko ng makita ni Mandy si Jonel or rather, ayaw ko na ng company ni Mandy.

Nagpaalam na ako kay Khristine without talking again to Mandy. Nakita naman akong tumayo ni Milo at Jonel so they wave their goodbye to their team.

Sumunod sila sa akin na lumabas ng kwarto.

"Bakit nakasimanot ka na naman," tanong ni Milo sa akin.

"Milo, can you tell the Royal Secretary that to ban Mandy from the palace."

"Ha?" tanong ng dalawa sa likod ko.

"Hindi nyo ako narinig?" masungit na tanong ko sa kanila.

"Kaibigan ni Khristine 'yon, Anne. Baka magkaranoon kayo ng away ni Tin," paalala ni Milo.

"I know."

"Ano ba ang ginawa ni Mandy, bukod sa nagseselos ka yata?" natatawang wika ni Milo na ikinahinto ko.

Lumingon ako sa kanila ni Jonel.

Nagpipigil silang tumawa. "Excuse me, I am not jealous to anyone."

Nakuha pang ngumiti nitong Jonel na ito.

"Kung nag-aaminan na kayong dalawa ni Jonel, e 'di sana naiwasan natin ang pagseselosan ninyo," Milo said again.

"I am not—"

"Talaga?" pang-aasar ni Milo.

"He was?" I asked Milo pointing to Jonel.

"Are you?" balik naman tanong ni Milo kay Jonel.

"Am I what?" Jonel asked us.

Mukha kaming tanga na nakatigil sa gitna ng palasyo at nagtatanungan.

Nang makita ko si Khristine na lumabas ng kwarto kasunod si Mandy ay tumalikod ako kina Milo at Jonel at naglakad ng mabilis.

I went to my room and Jonel followed.

"Bakit mo ako sinundan dito?" I asked when I enter my room, and he immediately followed me. He didn't reply, instead he scanned my room quickly.

"Hintayin mong ma-secure ko ang kwarto mo bago ka pumasok," sabi niya.

"Nagmamadali ako," I replied.

I was waiting for him to get out of my room but instead he just stands there and crossed his arm.

"Bakit mo pina-block ang call ni Mandy?" he asked.

Napa-what the fuck ako.

"Hindi iyon block, divert..." Huli na ng maisip kong hinuhuli lang ako ng Jonel.

He has the goofiest smile I have ever seen on him. Nangingit ang mga mata ko.

"Nagseselos ka nga," nakangiting sabi niya.

"I am not," tanggi ko.

"Crush mo nga ako, Anne?" pangungulit ni Jonel.

Napabuntong hininga ako. "Alam mo Jonel, malapit ko ng sagutin—"

"Hindi pa ako nagliligaw," mabilis na sabat ni Jonel.

"—si Maxime," mabilis na dugtong ko.

Nawala ang ngiti ni Jonel. "He will die later."

Natawa ako. "Sino ngayon ang nagseselos?"

Napabuga ng hininga si Jonel habang nakatingin sa kisame. "Huwag mo akong paglaruan, Anne."

"I am not playing. Ate said you like me."

I heard Jonel cursed. "Tangina, Alexis," mahinang sabi niya.

"Is it true?" I asked again.

Hindi nagsalita si Jonel.

Ahh, naiinis na ako. Kanina pa ako nag-oopen pero wala siyang sinasagot. I am done.

Mabilis akong tumalikod kay Jonel nang hindi siya nagsalita.

"Suit yourself, Jonel. Don't reply to what I am asking. Bukas na bukas talaga, sasagutin ko si Maxime."

Nahinto ako sa paghakbang nang may pumigil na kamay sa balikat ko at mabilis akong naikot ni Jonel.

It was too fast that I felt his lips in mine suddenly.

I was being punished with that kiss.

I didn't even have the chance to react—hindi ko man lang naigalaw ang kamay ko para itulak siya, o hilahin siya

palapit. Tapos na agad bago pa magsink-in sa akin ang lahat.

Naiwan akong nakatulala, labi ko ay nakabukas ng kaunti, halos walang hangin sa бага.

I was speechless. Totally, completely, embarrassingly speechless.

"Never play with me," sabi ni Jonel. "Sa oras na sagutin mo si Maxime, paglalamayan siya agad kinabukasan."

"What?" I asked when I found my voice.

Walang ngiti si Jonel na tumalikod at lumabas ng kwarto ko.

What the hell happened?

Ninakawan ako ng halik ng gagong 'yon tapos umalis!

"Putain de merde!" That was the only thing I could manage to whisper.

I stared at myself in the mirror—cheeks flaming red, hair all over the place, like some high schooler caught making out in the janitor's closet. Hindi puwede 'to. Hindi ako dapat natitigilan sa isang halik. At lalong hindi sa isang lalaking kakatapos lang magbanta na papatayin ang ibang manliligaw ko.

"So, paano? Magmamadre na lang ako? Ha?" I asked my reflection, disbelief dripping from every word.

Umupo ako sa kama, hawak ang unan na parang sandata laban sa sariling kahinaan.

"Crush mo nga ako, Anne?" Naririnig ko pa rin ang pang-aasar ni Jonel sa tainga ko, replaying on loop like some cursed ringtone.

"Never play with me." His voice was sharp, final—parang death sentence na iniwan sa ere.

Napapikit ako, napailing. Hindi, hindi pwede. Hindi ako papayag na basta na lang ako ninakawan ng halik. This is so unfair.

Tumayo ako, naglakad paikot sa kwarto parang tigre sa hawla. May isang parte ng utak ko na gusto nang sumugod palabas at sigawan siya na bumalik para magpaliwanag. Pero mas malakas 'yong boses na nagsasabing umupo na lang ako, magpanggap na walang nangyari, at bukas magdesisyon kung sasagutin ko ba si Maxime—just to spite him.

Napahawak ako sa labi ko ulit. *God, bakit parang may kuryente? Bakit parang ayokong maghilamos para lang manatili 'to? Saka bakit kasi ang bilis?*

At doon ako natauhan.

"Shit," bulong ko. "Ako nga ang nagmukhang tanga. Hindi naman siya umamin kung gusto niya nga ako."

Hay nako, Anne, sabi ng utak ko. *You're already in trouble.*